

lignes efter Formue og Lejlighed eller Indkomst.

Et vil jeg overhovedet endnu tillade mig at gøre gældende, inden jeg slutter. Det er, at jeg giver det ærede Medlem Ret i, hvad han senere sagde, at det, vi beskæftige os med, vil ikke efter hans Overbevisning skaffe Landbruget paa Fode igen, ophjælpe dette Erhverv. Deri giver jeg det ærede Medlem, som sagt, Ret; vi kunne skaffe en eller anden Lettelse ad disse Veje, skaffe Retfærdighed til Stede, men til at ophjælpe sigte disse Beskatningshistorier ikke. Deres Opgave er at ramme dem, der skulle beskattes, paa rette Vis, og vi ere stillede saaledes, at vi ikke i dette Land ere overbebyrdede med Skatter. Kunde det lykkes os at faa Lettelser for Landbruget, er det fortræffeligt; kunde vi faa det indrettet saaledes, at vi lægge retfærdige Skatter paa Befolkningen i Forhold til Skatteevnen, er det godt, men man maa ikke fremstille denne Sag, vi beskæftige os med, saaledes, at det er særlig Landbruget eller Byerhvervene, det drejer sig om. Jeg synes, at den Tale, vi nu have hørt i 20 Aar om, at her gælder det om at ophjælpe de og de Erhverv, gøre det og det for Byerhvervene, burde ikke mere høres ved disse Skattesager; thi det spiller ikke nogen Rolle for Erhvervenes Fremskridt. Noget saadant kan komme frem ved Toldloven. Kunde vi samles om at naa de Formaal, som vi have kæmpet for i disse 4 Aar, at faa Skatterne lagte paa et noget retfærdigere Grundlag end hidtil, saa kunne vi lade de øvrige Formaal hvile til senere Tider, hvor vi kunne komme til at tage kommunale og andre Skattespørgsmaal op i større Omfang, end vi nu kunne gøre det.

Madsen-Mygdal: Jeg tillod mig i Gaar at begynde med at sige, at efter hvad der var passeret her i forrige Uge, havde jeg Grund til at vente, at Hovedforhandlingen om alle disse Skattelovforslag, vi behandle i disse Dage, var endt. Det har derfor overrasket mig en Del, at man i Gaar og i Dag har fordybet sig temmelig stærkt i Behandlingen af dette Lovforslag. Det har overrasket mig en Del og det af to Grunde. For det første fordi jeg ikke

tror, at Forhandlingen hverken i Gaar eller i Dag har været saa særlig interessant. I Gaar fandt jeg den temmelig ked-sommelig; jeg tror ikke, jeg fornærmer nogen af de ærede Talere ved at sige det, da jeg jo ogsaa selv deltog i Forhandlingen. Jeg tror ikke, den var særlig interessant, og heller ikke tror jeg, at Forhandlingen i Dag har været særlig oplivende. Vi kunde vistnok uden Skade have skaaret en Del bort af Forhandlingen. Det er altsaa den ene Grund, hvorfor det har overrasket mig, at man har fordybet sig i langvarige Forhandlinger. Den anden Grund er den, at hvis vi skulle blive ved at behandle disse 8 Forslag, der ligge paa Tingets Bord, paa samme Maade, altsaa skænke dem 2 à 3 Dage hver, kunne vi maaske først blive færdige til Nytaar, og det er efter mit Skøn ikke nogen heldig Maade at anvende Tiden paa. Jeg tror, det vilde være heldigt for Sagens Skyld i det hele at blive saa hurtig færdig som muligt med denne første Behandling, for at vi kunne komme til at arbejde videre i Udvalget. Den højtærede Indenrigsministers Udtalelse i Gaar har imidlertid haft til Følge, at jeg er nødt til at gøre nogle faa Bemærkninger, men af Hensyn til Tiden, og ogsaa af Hensyn til de Udtalelser, jeg nys kom med, skal jeg kun tage Hovedpunkterne og i øvrigt indskrænke mig saa meget som muligt. Det høje Ting er jo allerede ved at være træt i Dag. Jeg skal derfor befytte mig paa at være saa kort som muligt.

At den højtærede Indenrigsminister i Gaar vilde forsvare sin ny Tanke, sin ny Opdagelse, „sin lykkelige Haand“, som det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Koch) udtrykte sig, det havde jeg ventet og forberedt mig paa, men at den højtærede Minister ved dette Forsvar skulde gribe til saadanne Grunde som dem, vi hørte i Gaar — saa skrøbelige Grunde, mener jeg at have Lov til at sige — det havde jeg dog ikke troet. Jeg er nødt til at berøre disse Grunde med nogle Ord. Jeg skal ikke opholde mig ved det, den ærede Minister kaldte et simpelt Regnestykke, idet han mente, at et saadant vilde vise, at Regeringens Forslag var mere fordelagtigt for Landkommuner end Skattekommissionens